

jeg ikke, det er noget korrekt Udtryk, og jeg haaber derfor, at den ærede Statsrevisor ogsaa i Fremtiden vil give os alle de interessante Oplysninger, de indhente hos Ministerierne, og som muligvis en eller anden Rigsdagsmand eller udenforstaaende kunde have godt af at blive bekendt med i en let læselig Form.

Den anden almindelige Betragtning, Udvalget har forudskiftet, vedrører det i og for sig vigtige Spørgsmaal, i hvilket Omfang en Bevilling skal søges, naar den ikke staar paa Finansloven eller Tillægsloven, med andre Ord: i hvilket Omfang det kan passere, at der med Hensyn til en Udgift, som er afholdt i Finansaaret, i Virkeligheden ikke foreligger nogen Bevilling, idet det enten er noget nyt, der er taget uden for enhver Post paa Finansloven eller Tillægsloven, eller det er en Overskridelse af kalkulatoriske Poster paa disse Love. Naar man ser hen til Grundlovens § 49, gives der den ubetingede Regel, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel paa Finansloven eller Tillægsloven. Det er Loven, men naturligvis gaar det her lige saa lidt som andre Steder saa strengt, som Præsten prædiker, og jeg erkender med den ærede Ordfører for Flertallet, at der naturligvis maa være Tilfælde, hvor en Chef for Administrationen, naar der er Nødvendighed til Stede, i en Hurtighed maa tage sin Bestemmelse om at udgive visse Penge, som maa udgives, hvis der ikke skal paadrages det offentlige Ulemper. Nu bliver Spørgsmaalet, da jo Tillægsbevillingsloven i Reglen først vedtages i Slutningen af Finansaaret eller endogjaa efter Finansaarets Udløb, om saa ikke de Overskridelser, som indtræde i Finansaarets Løb, bør optages paa Tillægsbevillingsloven? Kan en Minister, som ved, at der vil blive en Overskridelse, sige: „Det er jo tidsnok, naar det kommer frem for Statsrevisorerne, lad de Herrer gøre deres Bemærkninger, og lad saa Rigsdagen tage sin Beslutning, om der skal gøres Ansvar gældende for denne Overskridelse eller ikke, der er ingen Grund til at tage den op paa Tillægsbevillingsloven“. Der er paa dette Punkt en Dissens mellem det ærede Flertals Opfattelse, saaledes som den ærede Ordfører nu har fremsat den, og den Opfattelse, jeg tror er den korrekte. Jeg skal villigt erkende, at med Hensyn til Poster, som utvivlsomt ere kalkulatoriske, vil det føre til Smaalighed at behyrde Administrationen med et maaste uoverkommeligt Arbejde, om der, forinden Tillægsbevillingsloven udarbejdedes, eller ogsaa medens den var i sin Gang gennem Rigsdagen, skulde

indhentes Oplysninger fra underordnede Embedsmænd, som kunde sætte Ministerierne i Stand til at bedømme, om den Kalkule, i Henhold til hvilken denne Post var fastsat paa Finansloven, var tilstrækkelig, eller man skulde tage noget mere. Der tror jeg, at meget, som ogsaa den hidtilværende Skik og Brug hjemler, maa overlades til Ministerierne og at man ikke skal sætte hele Embedsmaskineriet i Bevægelse for at faa lavet en Tillægsbevillingslov. Men noget anderledes stiller det sig, naar den paagældende Minister, paa den Tid, Tillægsbevillingsloven udarbejdes, eller paa et af dens Stadier her i Rigsdagen, er kommet fuldstændig paa det rene med, at den Post, som staar paa Finansloven, paa ingen Maade vil slaar til, at den enten er overstredet eller vil blive overstredet betydeligt inden Finansaarets Udløb; i saa Fald synes jeg rigtignok, at Grundlovens § 49 fører til, at det paaligger Ministeren at optage en Post derom paa Tillægsbevillingsloven. Det ærede Flertal har opstillet den Sætning, som jeg tror er meget stærk, at „naar det enten er klart, at Bevillingen ikke er et blot Overslag“, saa er det nødvendigt at optage den paa Tillægsbevillingsloven, for saa vidt Tiden tillader det. Der tror jeg, at man for det første maa gøre den Bemærkning, at det er ikke nok dette, „naar det er klart, at Bevillingen ikke er et blot Overslag“, man maa sige det modsatte, at det maa være klart, at Bevillingen er et blot Overslag; i saa Fald kan man undlade at optage den paa Tillægsbevillingsloven. Det er jo, som Finansloven bliver givet, ofte overmaade tvivlsomt, om en vis Post er kalkulatorisk eller ikke, og det er kun i de Tilfælde, hvor det maa siges at være klart, at Posten er kalkulatorisk, at man maaste kan undlade at optage noget derom paa Tillægsbevillingsloven. Men selv om nu ærede Medlemmer maatte mene, at ved de kalkulatoriske Udgifter kan man ikke forlange Optagelse paa Tillægsbevillingsloven, saa forekommer det mig dog at være klart, at naar det er en Udgift, der ikke er kalkulatorisk, og som enten bliver overstredet, eller til hvilken Pengene tages ud fra andre Forudsætninger end dem, ud fra hvilken denne Bevilling er givet, da paahviler der ubetinget Administrationen den Bligt saafremt det blot er muligt, at tage et Forslag op derom paa Tillægsbevillingsloven, og da denne i Reglen først bliver færdig fra Rigsdagen lige i Slutningen af Finansaaret, kan det altsaa altid ske. Nu kan man maaste spørge: Ja, men er det ikke temmelig ligegyldigt, om man gaar frem paa den ene eller paa den anden Maade; om man optager det som